

Bogatul și Lazăr

Multe discuții au avut loc în jurul problemei dacă cuvintele Domnului Isus din Luca 16:19-31 trebuie înțelese literal sau sunt doar o pildă. Unii credincioși sunt de părere că în această întâmplare, Isus le oferea ascultătorilor un crâmpei despre cum arată viața de după moarte. Alții, citând numeroase pasaje din Scripturi care par să contrazică felul cum este zugrăvit cerul și iadul în acest pasaj, sunt de părere că Domnul vroia să învețe o cu totul altă lecție. Din nefericire, mulți învățători moderni ai religiei izolează istorisirea de contextul ei original și o folosesc ca un mijloc de a-i speria pe oameni. Care să fie adevărul?

Multe discuții au avut loc în jurul problemei dacă cuvintele Domnului Isus din Luca 16:19-31 trebuie înțelese literal sau sunt doar o pildă. Unii credincioși sunt de părere că în această întâmplare, Isus le oferea ascultătorilor un crâmpei despre cum arată viața de după moarte. Alții, citând numeroase pasaje din Scripturi care par să contrazică felul cum este zugrăvit cerul și iadul în acest pasaj, sunt de părere că Domnul vroia să învețe o cu totul altă lecție. Din nefericire, mulți învățători moderni ai religiei izolează istorisirea de contextul ei original și o folosesc ca un mijloc de a-i speria pe oameni. Într-adevăr, au avut loc "convertiri" religioase de pe urma temerii de a nu ajunge în iad așa cum este descris în acest pasaj, dar ele se bazează pe motivul dureros de a avea mare nevoie de tăria care vine de pe urma

unei aprecieri corecte a caracterului lui Dumnezeu și a unei înțelegeri adevărate a Scripturii.

Dicționarul Random House College descrie o pildă drept "o povestire scurtă, alegorică având ca scop să facă cunoscut un adevăr sau o lecție morală". Cruden's Complete Concordance dezvoltă mai departe acest concept, adăugând că pildele din Biblie au fost folosite "mai general decât oriunde altundeva". Cunoaștem că scriitorii Bibliei s-au folosit de situații atât imaginare--ca în cea în care copacii l-au rugat pe spin să împărățească peste ei (Judecători 9:8-15)--cât și reale în pilde. Oricare formă ar fi luat pilda, nu era decât un mijloc prin care să se învețe o lecție morală.

Domnul Isus a recunoscut valoarea pildelor în a-i învăța pe oameni. El a dorit să le stimuleze gândirea lor cea mai profundă și contemplarea și a știut că dacă vorbea prea literal, unii dintre ascultătorii Săi urmau să-I uite repede cuvintele. Și nu numai atât, dar alții, pentru care unele din pildele Sale conțineau muștrări aspre, s-ar fi înfuriat atât de mult de o vorbire directă încât ar fi încercat să-L reducă la tăcere prin violență. Înțelept ca un șarpe, dar nevinovat ca un porumbel, Isus a amintit cuvintele din Isaia 6:9 și le-a spus ucenicilor Săi: "Vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției lui Dumnezeu, dar celorlalți li se vorbește în pilde, ca 'măcar că văd, să nu vadă și măcar că aud, să nu înțeleagă.'" Luca 8:10. În Cruden's Concordance ni se explică următoarele: "Mântuitorul deseori le vorbește oamenilor în evanghelii prin pilde. El S-a folosit de ele pentru a acoperi adevărul de aceia care nu vroiau să-l vadă.

Cei care sincer doreau să-l afle nu își găseau odihnă până ce nu descopereau tot înțelesul."

Se cade aici să ne punem întrebarea cui îi vorbea Domnul Isus în Luca 16:19-31. De ce categorie de oameni Se ocupa El aici? Ultimul verset înainte ca să înceapă glasul Domnului Isus ne spune asta. Versetul 14 declară: "Fariseii, care erau iubitori de bani, ascultau și ei toate lucrurile acestea și își băteau joc de El." Domnul Isus le vorbea fariseilor, o clasă de oameni cunoscută prin toate evangheliile pentru refuzul lor de a-L trata corect pe El și pe adevărurile pe care le predica.

Putem fi siguri că din toți oamenii pe care îi învăța Domnul Isus, nimeni nu fusese tratat cu mai multă prudență decât șireții farisei. Foloseau înșelăciunea și eschivarea, așa că Domnul Se purta cu ei înțelept și corect. Singurul mod de a proceda astfel cu ei era prin pilde și alegorii. Dovada că nu înțelegeau multe din învățăturile Lui se poate găsi în rugăciunea Domnului din Luca 10:21, "Tată, Doamne al cerului și al pământului; Te laud pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor." Marcu 4:33, 34 arată clar că lecțiile Domnului Isus aproape întotdeauna erau înveșmântate în pilde: "Isus le vestea cuvântul prin multe pilde de felul acesta, după cum erau ei în stare să-L priceapă. Nu le vorbea de loc fără pildă; dar când era singur la o parte le lămurea ucenicilor Săi toate lucrurile."

"Era un om bogat, care se îmbrăca în porfiră și în subțire și în fiecare zi ducea o viață plină de veselie și strălucire. La ușa lui, zăcea un sărac, numit Lazăr, plin de bube. Și dorea mult să se sature cu fărâmiturile, care cădeau de la masa bogatului; până și câinii veneau și-i lingeau bubele." Luca 16:19-21.

Pe cine reprezenta simbolic bogatul? Evreii fuseseră binecuvântați peste măsură cu o cunoaștere de Dumnezeu și a planului Său de mântuire pentru întreaga omenire. Ei primiseră "înfierea, slava, legămintele, darea Legii, slujba dumnezeiască, făgăduințele." Romani 9:4. Doar un evreu putea să se roage "Părintelui Avraam" așa cum îl găsim că face bogatul mai târziu în pildă. Este clar că prin acest personaj era reprezentată națiunea iudaică.

Prin contrast, Lazăr îi simboliza pe toți acei oameni săraci din punct de vedere spiritual--neamurile--cărora israeliții trebuiau să le împărtășească moștenirea lor. Cuvintele lui Isaia le erau bine cunoscute evreilor. "Te pun să fii lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului." Isaia 49:6.

Din nefericire, evreii nu le împărtășiseră de loc neamurilor din bogăția lor spirituală. În schimb, îi considerau drept "câini" care trebuiau să se sature cu firimiturile spirituale care cădeau de la masa stăpânilor. Metafora era cunoscută. Domnul Isus o mai folosisese înainte când a pus la încercare credința femeii canaanite. "Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la câței!" Ea I-a răspuns în același fel:

"Da, Doamne, dar și cățeei mănâncă fărămiturile care cad de la masa stăpânilor lor." Matei 15:26, 27.

Bogații evrei strânseseră tot adevărul, și făcând astfel, ei se stricaseră singuri. Chiar cu câteva clipe mai înainte de a povesti această pildă, Domnul Isus îi muștrase pe farisei pentru îngâmfarea lor spirituală. "Voi căutați să vă arătați neprihăniți înaintea oamenilor, dar Dumnezeu vă cunoaște inimile; pentru că ce este înălțat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu." Luca 16:15. Care urma să fie de aici consecința acestei înfumurări teribile?

"Cu vremea săracul a murit și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. A murit și bogatul și l-au îngropat. Pe când era el în locuința morților, în chinuri, și-a ridicat ochii în sus, a văzut de departe pe Avraam și pe Lazăr în sânul lui și a strigat: 'Părinte Avraame, fie-ți milă de mine și trimite pe Lazăr să-și moaie vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba; căci grozav sunt chinuit în văpaia aceasta.' 'Fiule,' i-a răspuns Avraam, 'adu-ți aminte că, în viața ta, tu ți-ai luat lucrurile bune și Lazăr și-a luat pe cele rele; acum aici, el este mângâiat, iar tu ești chinuit. Pe lângă toate acestea, între noi și între voi este o prăpastie mare, așa ca cei care ar vrea să treacă de aici la voi, sau de acolo la noi, să nu poată.'" Luca 16:22-26.

Evreii se bucuraseră de "viața cea bună" de pe pământ, dar nu făcuseră nimic să-i binecuvinteze sau să-i îmbogățească și pe semenii lor. Nu-i mai aștepta nici o răsplată. "Vai de voi, bogaților, pentru că voi v-ați primit aici mângâierea!

Vai de voi, care sunteți sătui acum! Pentru că voi veți flămânzi!" Luca 6:24, 25.

Dimpotrivă, săracii în duhul, simbolizați de către Lazăr, urmau să moștenească împărăția cerurilor. Neamurile care flămânzeau și însetau după neprihănire urmau să fie săturate. "Câinii" și păcătoșii, atât de disprețuiți de fariseii, plini de îndreptățire de sine, urmau să intre în cer înaintea lor. "Adevărat vă spun că vameșii și desfrâdatele merg înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu." Matei 21:31.

Pilda se încheie cu imaginea bogatului care imploră ca frații lui să fie avertizați ca să nu îi împărtășească soarta. După ce îl roagă pe Avraam să-l trimită pe Lazăr cu această misiune, el presupune "că dacă se va duce la ei cineva din morți, se vor pocăi." Luca 16:30. Iar Avraam îi răspunde: "Dacă nu ascultă pe Moise și pe prooroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți." Versetul 31.

Astfel Domnul Isus i-a muștră pe fariseii pentru lipsa lor de considerație față de Scripturi, arătând că inima acelor care au respins constant învățăturile lui "Moise și ale proorocilor" nu se vor schimba nici dacă ar avea loc un fenomen supranatural. Minunea învierii lui Lazăr din morți făcută la puțin timp după aceea a confirmat exactitatea concluziei Domnului Isus. Cineva chiar a înviat din morți, dar cu toate acestea frații "bogatului" nu s-au pocăit. De fapt, fariseii au ajuns chiar să comită să-lucidă pe Lazăr după învierea sa. Însăși viața lui le aducea aminte de propria lor fățarnicie.

În zilele noastre mulți creștini sunt de părere că istorisirea bogatului și a lui Lazăr reprezintă un raport istoric al experienței literale a două persoane după moarte. Bazându-se pe această credință, unii învață că cei care ajung în chinurile iadului vor arde toată veșnicia. Ca și în situația pildei copacilor și a spinului (Judecători 9:8-15), o interpretare literală a elementelor istorisirii ridică serioase probleme.

Am putea oare să credem că toți sfinții se află deja strânși în sânul lui Avraam? Dacă este așa, Avraam în al cui sân se odihnește? Iar dacă există o prăpastie mare între iad și rai, cum a putut bogatul să fie măcar auzit de Avraam? Poate cel mai tulburător lucru de menționat ar fi, cum ar putea sfinții să se bucure de mângâierea din cer în timp ce ar auzi strigătele celor răi care s-ar chinui?

O altă dilemă pe care o ridică o interpretare literală a acestei istorisiri s-ar putea numi "taina mormintelor goale". Dacă totul este luat literal, s-ar părea că nici unul din cele două personaje de frunte n-a petrecut prea mult în mormânt--amândoi fiind luați destul de repede din locurile lor respective de răsplată. Evident că și trupurile lor au venit în zbor cu ei, deoarece îl găsim pe bogat ridicându-și ochii și dorind să i se răcorească limba cu o picătură de apă de pe vârful degetului lui Lazăr, care se odihnea, așa cum am văzut în sânul lui Avraam. În ultimii ani, au fost exhumate destule morminte ca să ne dăm seama că trupurile celor decedați nu sunt purtate nici la cer și nici în iad după

înmormântare. Ele se transformă în țărână și își așteaptă învierea.

Din aceste câteva exemple, începem să vedem că în această pildă, Domnul Isus nu încerca să explice realitatea fizică de după moarte. În schimb, se referea la necredințioșia iudeilor în ceea ce privea răspunderea lor. Ca ispravnicii ai soliei speciale a adevărului, ei n-au reușit de loc să o facă cunoscută neamurilor, care erau dornice s-o audă. De fapt, întregul capitol din Luca 16 este consacrat subiectului isprăvniciei.

Începând de la versetul 1, Domnul Hristos a rostit o altă pildă despre administrarea banilor și a bunurilor. "Un om bogat avea un ispravnic, care a fost pârât la el că-i risipește averea." După ce a tratat principiul încredințării bunurilor materiale, Domnul Isus a deschis problema încredințării adevărului. Prin pilda unui alt om bogat, El a ilustrat practic cum ei se dovediseră tot atât de necredințioși cu bogățiile spirituale pe cât de necredincios fusese ispravnicul cu bogățiile materiale.

Să încerci să exagerezi pilda bogatului și a lui Lazăr ca să o faci să se potrivească doctrinei iadului veșnic înseamnă să pierzi din vedere exact problema pe care vroia Domnul Isus s-o facă cunoscută. Biblia vorbește cu o claritate fără greș despre subiectul iadului în multe alte locuri. Nicăieri Scripturile nu învață că cei răi vor continua să sufere în focul veșnic de-a lungul veacurilor nesfârșite ale veșniciei. Mai degrabă, vor fi distruși complet. Domnul Isus n-ar fi

compromis niciodată integritatea Sfințelor Scripturi învățând o doctrină contrară propriei Lui mărturii copleșitoare cu privire la acest subiect. Vom fi mai siguri despre adevărul despre iad după ce vom examina câteva din multele texte din Biblie care ne vorbesc direct despre acest subiect. Totuși, mai înainte de a le examina, trebuie să ne aducem aminte că "plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică." Romani 6:23. Există doar două alternative pentru fiecare suflet. Aceia care Îl vor primi pe Isus Hristos și jertfa Lui ispășitoare vor trăi pe vecie, iar aceia care nu-L vor accepta pe Isus vor muri. Dacă cei răi ar suferi la nesfârșit, oricât de mult i-ar dura, ar însemna că au viață veșnică. Dar cunoaștem că viața veșnică li se acordă doar acelor care Îl primesc pe Domnul Isus.

Cugetați puțin la aceste texte clare din Scriptură care vorbesc despre răsplata celor răi: "Dar cei răi pier și vrăjmașii Domnului sunt ca cele mai frumoase pășune: pier, pier ca fumul." Psalmul 37:20.

"Căci iată, vine ziua, care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor și nu le va lăsa nici rădăcină nici ramură." Maleahi 4:1.

"Și veți călca în picioare pe cei răi, căci ei vor fi ca cenușa sub talpa picioarelor voastre, în ziua pe care o pregătesc Eu, zice Domnul oștirilor." Maleahi 4:3.

"Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul, ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă." Matei 10:28.

"Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură și pământul cu tot ce este pe el, va arde." 2 Petru 3:10.

"Dar cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, desfrânați, vrăjitori, închinătorii la idoli și toți mincinoșii, partea lor este în iazul, care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua." Apocalipsa 21:8. Ar putea fi citate multe alte texte, dar acestea ilustrează clar că soarta finală a celor răi va fi moartea. Observați că Scripturile aleg cele mai puternice cuvinte cu putință ca să descrie ștergerea cu desăvârșire a celor răi. Nu există nici un chip prin care aceste cuvinte clare să poată fi înțelese greșit de către cineva care sincer dorește să cunoască adevărul. Există un foc rezervat celor răi, dar un foc atât de fierbinte încât îi va nimici pe deplin pe cei care vor ajunge să-i cunoască efectul. Dar după ce focul își va termina lucrul, se va stinge. Nicăieri în Biblie nu se învață despre un foc ce va arde veșnic--nici măcar în pilda bogatului și a lui Lazăr. (Unii s-au întrebat ce înseamnă "în vecii vecilor" în textul din Apocalipsa 20:10. Alte pasaje asemănătoare arată că aceste cuvinte înseamnă atât cât trăiește un om. Vezi Exod 21:6; 1 Samuel 1:22; Iona 2:6, etc. De asemenea, expresia "foc veșnic" se poate înțelege mai degrabă ca urmări decât ca durată, ca în exemplul Sodomei și Gomorei din Iuda 7).

Ar fi tragic să pierdem din vedere punctul esențial al pildei îndepărtându-l din cadrul în care l-a prezentat Domnul Isus. Haideți să acceptăm lecția pe care încerca El să ne învețe și s-o aplicăm la propriile noastre vieți. Oare facem tot ce putem ca să răspândim solia mântuirii și altora? Oare avem o iubire adevărată pentru aceia din jurul nostru și oare i-am invitat să se bucure și ei de moștenirea noastră spirituală? Dacă strângem bogăție după bogăție, asemenea evreilor din vechime, vom ajunge plini de îndreptățire de sine și stricați. Prin contrast, printr-o slujire activă, plină de iubire, legătura noastră cu Hristos ca și cu alții va ajunge din ce în ce mai puternică și mai plină de sens.

Haideți să nu facem din istorisiri înspăimântătoare temelia experienței noastre creștine. În schimb, să înțelegem că "atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică." Ioan 3:16.

Unele texte greu de explicat

1 Samuel 28:14: "El i-a zis 'Cum e la chip?' Și ea a răspuns: 'Este un bătrân care se scoală și este învelit cu o mantie.' Saul a înțeles că era Samuel și s-a plecat cu fața la pământ și s-a închinat." Această ședință de spiritism a fost citată drept dovadă că există viață după moarte. Cu toate acestea, iată câteva puncte care contrazic această afirmație:

Vrăjitorii fuseseră condamnați la moarte și alungați din țară (versetul 3; Leviticul 20:27).

Dumnezeu îl părăsise pe Saul și nu mai vroia să comunice cu el (versetul 15).

Chipurile Samuel "fusesse sculat din morți". Alte expresii "sculându-se din pământ", "se scoală" și "să cheme morții". Oare aici s-ar afla dreptii neprihăniți--în pământ? Cei care cred în nemurirea sufletului n-ar fi de acord cu așa ceva.

Samuel este descris ca "un bătrân ... învelit cu o mantie." Oare așa se arată sufletele nemuritoare? Și unde și-a căpătat sufletul corpul? Doar se presupune că nu mai au nici un corp. A fost oare vreo înviere? Oare Dumnezeu Se afla la cheremul vrăjitoare și l-a înviat pe Samuel? Dacă nu, atunci poate Satana să învie morții?

Arătarea lui Samuel i-a spus lui Saul: "Mâine, tu și fiii tăi, veți fi împreună cu mine." Saul s-a sinucis pe câmpul de luptă, a doua zi. Unde locuia Samuel, dacă Saul cel nepocăit urma să se ducă în același loc?

Raportul sfânt n-a menționat de loc că Saul l-a văzut pe Samuel. El a primit această informație indirect de la vrăjitoare și a tras doar concluzia că era Samuel din descrierea ei. Adevărul este că cel rău a înșelat-o pe bătrâna cea stricată, iar ea la rândul ei l-a înșelat pe Saul. Nu a fost decât o ședință de spiritism condusă de Satana.

Gravitatea păcatului lui Saul se descoperă prin următoarele cuvinte: "Saul a murit, pentru că s-a făcut vinovat de fărădelege față de Domnul, al cărui cuvânt nu l-a păzit și pentru că a întrebat și cerut sfatul celor ce cheamă morții. N-a întrebat pe Domnul: de aceea Domnul l-a omorât." 1 Cronici 10:13, 14. Matei 10:28: "Nu vă temeți de cei careucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul, ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă."

Domnul Isus ne învață în acest text că sufletul nu este nemuritor din fire. Poate fi distrus și va fi distrus în iad (gheenă). Dar ce a vrut El să spună prin să ucizi trupul, dar nu sufletul? Este cu putință ca sufletul să existe despărțit de trup? Unii declară că da, dar Biblia arată altfel.

Cuvântul evreiesc "psuche" s-a tradus prin "suflet" în acest text, dar în alte patruzeci de texte s-a tradus prin "viață". De exemplu, Domnul Isus a declarat: "Oricine își va pierde viața (psuche) pentru Mine, o va câștiga." Matei 16:25. Evident, "psuche" nu putea să însemne "suflet" în această situație sau s-ar fi putut spune că oamenii și-ar pierde sufletul de dragul lui Hristos. Este mai bine tradus "viața".

Dar ce-am putea spune despre Matei 10:28? Așezați cuvântul "viață" în loc de "suflet" și textul se va potrivi perfect cu restul Bibliei. Este o mare deosebire între cel care poate să ia viața trupească și Cel care poate să ia viața veșnică. Iată dovada în cuvintele Domnului Isus: "Vă spun vouă, prietenii Mei: 'Să nu vă temeți de cei ceucid trupul și

după aceea nu mai pot face nimic. Am să vă arăt de cine să vă temeți. Temeți-vă de Acela care, după ce a ucis, are puterea să arunce în gheenă." Luca 12:4, 5.

Cu alte cuvinte, "suflet" aici nu înseamnă doar viață, ci și viață veșnică. Observați că Luca spune totul exact ca și Matei, numai că nu spune "ucide sufletul". În schimb, el spune "să arunce în gheenă (iad)". Înseamnă același lucru. Oamenii nu pot face altceva decât să ucidă trupul și să ia viața fizică. Dumnezeu va arunca în iad și va lua viața veșnică. Nu doar trupul le va fi nimicit în acel foc, ci și viața le va fi curmată pe vecie.

Matei 25:46: "Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică." Se cade să amintim că Domnul Isus nu a spus că cei răi vor suferi o "pedepsire veșnică". El a spus o "pedeapsă veșnică". Care este pedeapsa pentru păcat? Pedeapsa este nimicirea și ea durează veșnic (2 Tesaloniceni 1:9). Cu alte cuvinte, este vorba de o nimicire care nu se termină niciodată, deoarece nu va exista nici o înviere din acea nimicire.

Pavel spune "plata păcatului este moartea." Romani 6:23. Ioan descrie acea moarte ca pe "moartea a doua" în Apocalipsa 21:8. Acea moarte sau nimicire va fi veșnică sau definitivă.

Marcu 9:43, 44; "Dacă mâna ta te face să cazi în păcat, taie-o; este mai bine pentru tine să intri ciung în viață, decât să

ai două mâini și să mergi în gheenă, în focul care nu se stinge, unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge."

În acest verset, cuvântul "iad" (în Biblia King James) este tradus din cuvântul grecesc "Gheena", care este doar un alt cuvânt pentru Valea lui Hinom care se afla în afara zidurilor Ierusalimului. Acolo se aruncau toate gunoaiile și trupurile animalelor, unde erau arse într-un foc continuu. Ceea ce ar fi putut să scape focului era distrus de viermii care se hrăneau tot timpul cu stârvurile moarte. Gheena simboliza un loc de nimicire desăvârșită.

Domnul Isus a vrut să ne învețe în acest verset că focul iadului nu va putea fi stins de către nimeni. Isaia a declarat: "Nu-și vor scăpa viața din flăcări." Isaia 47:14. Cu toate acestea, s-a grăbit să spună în același verset, "Căci nu va fi ca un cărbune, la care se încălzește cineva, nici un foc la care se stă." Așa că focul de nestins se va stinge după ce își va fi terminat lucrarea. Ierusalimul a ars cu un foc de nestins (Ieremia 17:27), dar cu toate acestea a fost nimicuit cu desăvârșire (2 Cronici 36:19-21).

Flăcările și viermii Gheenei reprezentau o distrugere totală și o ștergere deplină a păcatului și a păcătoșilor. Având în fața ochilor lor focul Gheenei, Domnul Isus n-ar fi putut folosi vreo imagine mai sugestivă pentru farisei ca să descrie nimicirea finală și deplină a păcătoșilor. Cei care citează acest text ca să susțină învățătura nemuririi sufletului se află într-o adevărată dilemă. De ce? Deoarece focul și viermii își fac lucrarea nu asupra unor suflete fără trup, ci

asupra trupurilor! În Matei 5:30 Domnul Hristos a declarat că "tot trupul" va fi aruncat în gheenă sau iad.

În Isaia 66:24, ne este înfățișat același tablou al Gheenei (iadului) cu un foc de nestins și cu viermi care nimicesc. Dar în acest caz, se folosește cuvântul "trupurile moarte" ("stârvuri" în King James Version), descoperind faptul că focul distruge corpurile moarte, nu sufletele fără corp.

Luca 23:43: "Isus a răspuns: 'Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai.'"

Unii au tras concluzia din acest verset că sufletele își primesc răsplata imediat după moarte, contrar cu alte zeci de texte din Biblie. Dar observați două lucruri greșite în această presupunere. Mai întâi, deși Domnul Isus i-a spus tâlharului "Adevărat îți spun, Astăzi vei fi cu Mine în rai." peste trei zile, i-a spus Mariei că nu Se suise încă la Tatăl. Iată textul prin care dovedim că Tatăl Său Se afla în paradis: Apocalipsa 2:7 declară că pomul vieții "este în raiul lui Dumnezeu", iar Apocalipsa 22:1, 2 descrie pomul vieții pe malul râului vieții care curge de la scaunul lui Dumnezeu. Așa că nu se pune nici o problemă că paradisul există acolo unde se află scaunul de domnie al Tatălui. Se pune întrebarea: Cum a putut să-i spună Domnul Isus tâlharului că va fi cu El în rai în acea zi, când El nu S-a dus acolo decât peste trei zile?

În al doilea rând, Domnul Isus și tâlharul nici măcar nu au murit în aceeași zi. Când au venit soldații să le ia trupurile

de pe cruce înainte de apus, Isus murise deja (Ioan 19:32-34). Tâlharii erau încă în viață, așa că li s-au străpuns picioarele ca să le grăbească moartea și să-i împiedice de a nu fugi. Fără îndoială că au mai trăit și după apusul soarelui în ceasurile sabbatului și posibil chiar mai mult. Așa că cum a fost cu puțință ca Domnul Isus să-l asigure pe tâlhar că va fi cu El în rai în acea zi când amândoi doar nu au murit în "acea zi"?

Aparentele contradicții se clarifică atunci când luăm în considerare faptul că punctuația din Luca 23:43 s-a adăugat de către oameni neinspirați atunci când s-a tradus Biblia noastră. Ei au așezat virgula înaintea cuvântului "astăzi" când în realitate ar fi trebuit așezată după "astăzi". Atunci versetul ar fi sunat corect astfel: "Adevărat îți spun astăzi, că vei fi cu Mine în rai." Cu alte cuvinte, Domnul Isus vroia să zică "Astăzi îți dau asigurarea, acum când s-ar părea că nu pot să salvez pe nimeni, astăzi când proprii Mei ucenici M-au părăsit și când sufăr pedeapsa de care suferă orice criminal--totuși te asigur că vei fi mântuit chiar acum."

Remarcați, vă rog, că tâlharul n-a cerut să fie dus în rai chiar atunci. El s-a rugat: "Doamne, adu-Ți aminte de Mine, când vei veni în împărăția Ta!" Atunci urma ca Domnul să-Și aducă aminte de el, când va veni în împărăția Lui. 2 Corinteni 5:6, 8: "Așadar, noi întotdeauna suntem plini de încredere, căci știm că, dacă suntem acasă în trup, pribegim departe de Domnul, ---Da, suntem plini de încredere și ne place mult mai mult să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă la Domnul."

Într-un alt text, ap.Pavel a descoperit clar când va avea loc această schimbare de la firea muritoare. În 1 Corinteni 15:52, 53 a scris: "Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii." Aceasta se va întâmpla când va reveni Domnul Isus.

1 Petru 3:18-20: "Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh, în care S-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare, care fuseseră răzvrătite odinioară, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se făcea corabia, în care au fost scăpate prin apă un mic număr de suflete, și anume opt."

Multe neînțelegeri au provocat aceste versete din Scriptură. S-a predicat că de fapt Domnul Isus a coborât în adâncurile pământului și le-a predicat sufletelor pierdute, care erau încătușate în vreun purgatoriu sau la intrarea în iad.

Această înțelegere este departe de ceea ce zice de fapt textul. Să-l privim mai atent acum și să încercăm să înțelegem adevăratul mesaj din aceste versete. Textul zice că Domnul Hristos a suferit odată pentru păcat ca să ne poată aduce la Dumnezeu, astfel fiind dat morții în trupul omenesc. Dar El a fost înviat de Duhul prin care a și umblat și a predicat.

Mai întâi de toate, urmăriți cum le-a predicat Domnul Hristos acelor duhuri din închisoare. Prin Duhul, iar acest

cuvânt este scris cu literă mare în Biblia dvs. Se referă de fapt la Duhul Sfânt. Așa că tot ceea ce a făcut Hristos predicând în această perioadă de timp, a făcut-o prin Duhul Sfânt.

Având aceasta în vedere, să ne întrebăm: Când s-a predicat? Răspunsul ni se dă clar în versetul 20, "când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se făcea corabia." Așa că predicarea avea de fapt loc în timp ce se construia arca--în timpul predicării lui Noe lumii antediluviene. Acum, încă o întrebare: Cui i se predica? Textul ne spune aici "duhurilor din închisoare". De-a lungul Bibliei, găsim această terminologie folosită pentru a-i descrie pe aceia care sunt legați în temnița păcatului. David se ruga: "Scoate-mi sufletul din temniță." Psalmul 142:7. Pavel vorbea despre experiența lui cu aceste cuvinte: "mă țin rob legii păcatului." Romani 7:23.

Ceea ce ne spune Petru aici este pur și simplu că Domnul Hristos prin Duhul Sfânt era prezent în timp ce Noe predica. Hristos Se afla acolo prin Duhul Sfânt pentru a produce convingerea de păcat în inima lor și pentru a face apel la ei ca să intre în arcă. Nu există nimic aici care să indice că Domnul Isus S-a despărțit de trup în timpul cât a fost mort pentru a se duce în vreun loc subpământean ca să le slujească duhurilor rele. Cele trei întrebări își primesc răspunsul clar din însuși textul, cum că El a predicat prin Duhul Sfânt, a făcut lucrul acesta în timp ce se pregătea arca și le-a predicat duhurilor din închisoare sau acelor oameni ale căror vieți păcătoase se aflau legate în temnița păcatului.

Apocalipsa 14:10, 11: "Va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei și oricine primește semnul numelui ei!" Cuvintele "în vecii vecilor" nu înseamnă neapărat "la nesfârșit". De fapt, Biblia folosește termenul de 56 de ori ("în vecii vecilor" se poate găsi în concordanța dvs. biblică la "veci") în legătură cu lucrurile care s-au sfârșit deja. În Exod 21:1-6 robul evreu trebuia să-și slujească stăpânul "pe vecie" literal "pentru totdeauna", evident că în fapt aceasta se producea atâta timp cât trăia. Ana și-a dus fiul, pe Samuel, la casa Domnului ca să rămână "pentru totdeauna", dar ea a limitat clar acest timp la "toată viața lui." 1 Samuel 1:22, 28.

Termenul este foarte clar definit în Psalmul 48:14, "Iată, Dumnezeul acesta este Dumnezeul nostru în veci de veci; El va fi călăuza noastră până la moarte." Pustiirea Edomului urma să continue "din veac în veac". Isaia 34:10. Domnul Hristos este numit "Preot în veac" (Evrei 5:6), deși după ce păcatul va fi șters, se va încheia și lucrarea Domnului Hristos de Mare Preot. Biblia declară, "Cei răi ...să fie nimiciți pe vecie." Psalmul 92:7.